

És tot tan nostre, tan cristià, tan de la terra, que fa goig de sentir; i fins i tot hi ajuda la presentació, els tipus de lletra i les il·lustracions, que ens porten el record d'en Junceda, d'en Folch i Torres, del meu parent Jaume Raventós i de tants altres.

Teologia fonamental, moral, dogmàtica..., catequesi...? Sí, però també una introducció —gens superficial— a la vida contemplativa, que fa exclamar, tot sovint, al jove estudiant i també al lector: «Gràcies, Déu meu! Gràcies, ermità!»

Lluís Raventós Artés

*****

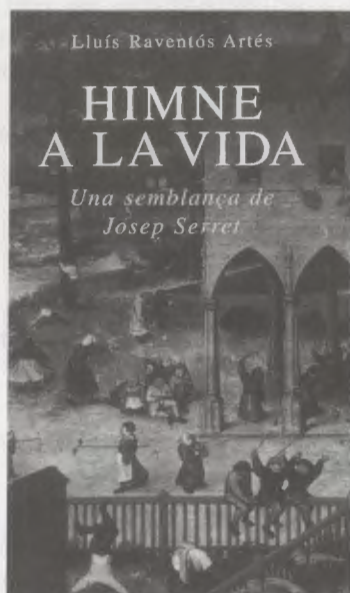
Himne a la vida

Lluís Raventós

Ed. Albada, Terrassa, 1998, 112 pàg.

Cal que hi hagi biografies de sants o, si més no, de gent bona. S'ha parlat de les nombroses beatificacions i canonitzacions d'aquest segle com un desig d'ofrir models de vida cristiana als homes i dones d'ara. Necessitem models que siguin actuals. Interessa tenir "sants normals", que ens ajudin a redescobrir que la crida universal a la santedat és perfectament possible en la vida real d'una persona qualsevol. D'aquestes vides, gràcies a Déu n'hi ha moltes; més, potser, del que pensem. Però com que són normals no es deixen notar.

Josep Serret és un d'aquests: no va fer res d'extraordinari; tot i així, després de llegir aquest llibre un es queda amb el desig de portar-se bé. *Himne a la vida*

no pretén tenir la profunditat pròpia d'una biografia; és només una semblança. Però això mateix fa que el llibre sigui àgil i senzill, carregat d'anècdotes, i per tant molt fàcil de llegir.

Des dels anys d'infantesa a Vallfogona de Balaguer ja demostra les seves qualitats personals. Bona mostra és aquell diàleg —després d'una malifeta d'en Pep— amb el mestre que el sermoneja. El vailet es defensa:

«—Sí, sí,... però el seu fill també hi era, eh?»

«—I això què? És que si ell es llança de cap al riu, tu hi aniries al darrere?»

«I en Pep, tot seguit, sense pensar-s'ho dues vegades, li fa:

«—Sí, senyor; per salvar-lo.

«El mestre ha quedat tallat; ja no sap si el noi és un pillet o un cor d'àngel».

Els anys de joventut a Terrassa —on anà per fer els estudis d'enginyer tècnic industrial— estan marcats per la trobada amb la Roser, la seva esposa, amb qui tindrà onze fills. També allà començà la seva vida professional.

Quan ja vivia a Mollerussa, treballant en una empresa del ram de l'alimentació, va conèixer gent de l'Opus Dei. A poc a poc va anar descobrint que aquell esperit li permetia d'encarrerar els seus afanys de servir Déu i els altres. Els seus amics i companys el veien com "l'home que tenia temps per a tot", per donar un cop de mà en allò que li demanen. Josep Serret tenia la capacitat de comunicar entusiasme, d'engrescar els altres en un projecte, però també la prudència i el bon consell per encertar, tant en les decisions empresarials com en les personals. No tenia receptes per a fer apostolat; és l'afecte per tothom, la disposició d'interessar-se pels altres, el que el mena a parlar de Déu: un apostolat que no li és gens postís, sinó fruit d'un gran amor a Déu i als homes.

El llibre reflecteix bé com va saber transmetre les virtuts humanes en l'ambient familiar i en el professional: l'alegria, l'acceptació de les contrarietats, l'ordre en els valors, les virtuts de convivència. De manera particular, compa-

ginava la laboriositat amb l'atenció de la família. Un altre petit incident pot servir de mostra:

«La taula del menjador és plena de paperassa. En Pep treballa. Ha de resoldre un afer important. Els menuts es barallen, corren, ploren... En Jordi se li acostava amb un paper a la mà.

«—Pare, fes-me un dibuix.

«En Pep, sense perdre la pau, li renta el nas, li fa un petó i li dibuixa unes palmerses i un vaixell, mentre comenta per a si mateix: "Què faria jo sense vosaltres?" En Jordi se'n torna feliç i en Pep es torna a submergir en els papers».

Morí sobtadament a la carretera l'any 1993, quan un cotxe va envair l'autopista en direcció contrària. El dia abans, deia a la Roser: "Ja veuràs, al Cel estarem molt bé, i junts. Tu t'imagines si en serem de feliços?"

És, doncs, un llibre optimista, positiu des del començament, des del títol: és un desig de viure, un himne a la vida. Tant de bo si serveix perquè molts homes i dones vulguin dedicar a Déu la seva vida ordinària, plena de petites anècdotes, simples i heroïques alhora.

Llucià Pou i Sabaté

UNIVERSIDAD DE NAVARRA
BIBLIOTECA DE HUMANIDADES